

[Jensen (Horsebæk).]

op, som har sit Præg ikke alene landskabsmæssig set, men ogsaa har sat sit Præg paa den danske Landbostand derved, at disse Hjem er Arnested for en sund og kraftig Slægt, som skal følge efter den i Dag. Lad mig føje til, at man kan ikke sammenligne Forholdene her i Danmark med de Forhold, der har været raadende i Estland og andre Steder, disse Stater, som tidligere var udprægede Storgodsbesiddelser, og hvor Udstykning og Husmandsbrug var fuldstændig ukendt. Naar man paa saadanne Steder tager Udstykningen op, er det indlysende, at det vil foregaa i voldsommere Tempo end her i Danmark.

Som jeg gjorde i mit første Indlæg, vil jeg varmt anbefale, at man ved den forestaaende Udvalgsbehandling bestræber sig for at opnaa det bedst mulige Resultat, og jeg anbefaler endnu en Gang Lovforslaget paa det varmeste til Tingets velvillige Behandling.

Hans Conrad Koefoed: Det ærede Medlem Hr. Smørum var inde paa Lyrikens Omraade og tillod sig at føje et Par Linier til et Par Verselinier, som jeg citerede forleden Dag. De to Linier, jeg citerede, var imidlertid de to sidste Linier i et Vers, og jeg ved ikke, om Forfatterloven tillader, at man føjer to til bagefter. Jeg hilser det ærede Medlem velkommen som Kollega, idet ogsaa jeg har en ganske lille Aare.

Det er selvfølgelig noget af en Strid om Ord, naar man taler om disse Boligforhold. Maaske er jeg ikke den rette til at tale om Arbejderboliger, specielt ikke om daarlige Arbejderboliger, for ovre paa Bornholm kender vi, tør jeg sige, praktisk talt ikke daarlige Arbejderboliger. Men lad os lade være med at strides. Vi fra vor Side har indrømmet, at der findes Boliger af saa ringe Beskaffenhed, at vi under disse Folk bedre Boliger, og vi har derfor tilsagt vor Medvirken til Lovforslagets Gennemførelse.

Den højtærede Minister sagde, at jeg havde udtalt, at vi fra vor Side var imod, at Dansk Arbejdsmandsforbund fik en Repræsentant i Statens Jordlovsudvalg. Ordene faldt nu ikke ganske saadan. Jeg forstaaer paa det ærede Medlem Hr. Ulrich, at „Alle er hjertelig velkomne“, som der staar i Annoncerne. Jeg er ganske klar over, at bortset fra, hvad vi mener, vil der sikkert alligevel komme en Repræsentant for Arbejdsmandsforbundet i dette Udvalg. Men det, jeg sagde, var kun, at vi ikke forstaaer Nyttens deraf i dette Tilfælde.

Saa siger den højtærede Minister, at

jeg skulde have udtalt mig imod den Paragraf i Lovforslaget, som gaar ud paa at skaffe Afdragsfrihed for børnerige Familier. Den højtærede Minister gør sig her skyldig i en Fejltagelse. Jeg anmoder om Tilladelse til et ganske kort Citat. Jeg udtalte, som der staar i Fortrykket Sp. 3039:

„Jeg synes, at det kan være rimeligt at indrømme Afdragsfrihed over for børnerige Familier.“

Det kan man ikke sige er at gaa imod. Jeg tillod mig derefter at pege paa, at denne Afdragsfrihed i visse Tilfælde kunde blive meget vidtrækkende, og jeg forstod ogsaa paa den højtærede Minister, at han deri vilde give mig nogen Ret.

Jeg takker den højtærede Minister for hans Fortolkning af Begrebet „haandværksmæssig Uddannelse“; det var netop den Fortolkning, jeg lyste efter, og derfor kan jeg sige Ministeren Tak.

Derudover savnede jeg Svar paa enkelte Spørgsmaal, som jeg stillede, ganske særlig paa Spørgsmaalet om Sogneraadets Udtalelse om, hvorvidt der paa vedkommende Plads var Arbejdsmuligheder for en Arbejdsmand. Maaske jeg maa have Lov til angaaende dette Spørgsmaal og enkelte andre, som heller ikke blev besvaret, at betragte Mangelen af Svar som Tilkendegivelse af Enighed fra Ministerens Side, eller i alt Fald forstaa det saadan, at man i Udvalget kan tale sig til Rette om disse Ting.

Til Gengæld for, at jeg saaledes maatte mangle Svar paa nogle Spørgsmaal, stillede Ministeren et Spørgsmaal til mig eller til Venstres Ordfører, idet Ministeren spurgte, om vi mente, det var urigtigt, at der ved Opførelsen af de Huse, det her drejer sig om, blev foretrukket arbejdsløshedsforsikrede Arbejdere. Dette Begreb „arbejdsløshedsforsikrede Arbejdere“ forekommer mindst to Steder i Lovforslaget, det ene Sted er i § 2, Punkt 10, hvor denne Forsikring bliver betegnet som en særlig Kvalifikation, naar det drejer sig om Ansøgninger om disse Laan. I min Tale forleden Dag har jeg ikke med et Ord berørt det, idet jeg finder, at naar Staten opretter en saadan Bolig og sætter Laan deri til en Mand, som det er Meningen skal ernære sig ved Arbejde paa Landet, saa kan det være rimeligt, at man forlanger, at denne Mand arbejdsløshedsforsikrer sig, og han har jo ogsaa Adgang til at blive det. Men paa den anden Side er man heller ikke fremmed for, at der er mange Borgere her i Landet, som ikke kan blive arbejdsløshedsforsikret, men som alligevel er henvist til i nogen Grad